

Radev szíve - a Lugas

KULTÚRA

Radev a Déli Városállamok egyik legismertebb és legnagyobb városa a keleti régióban néhány napnyi lovaglásra a tengertől egy alföldön elterülve. A város nagyságát és erejét a jó fekvésnek, és ezáltal a biztos és bőséges kereskedelemnek köszönheti.

A Lugas maga Radev városának talán legismertebb helye. Persze nem az átlagpolgárok és parasztok, sokkal inkább a kalandozók körében. Az ő szemükben Radev csak egy város a sok közül, ami miatt mégis minden valaha itt járt kalandozónak azonnal beugrik a hely, az a Lugasnak köszönhető.

Ez egy egyszerű ivóhely, borozó, söröző stb. Kocsmának nem mondható, mivel annál elegánsabb. Egy Radevbe költözött gorviki család birtokában van. Különlegessége több dologban rejlik.

Leginkább a helye miatt. A város legújabb, északkeleti részén található egy apró tó mellett. Ez a rész inkább a szegényebbek lakóhelye, mivel a gazdagabbak beljebb élnek a városban, főleg a belsővárosban. Mivel ez a város legújabb része, ezért itt a házak még viszonylag ritkábban állnak egymás mellett, nincsenek összeépítve. Ez pedig a tó környékére fokozottan igaz. Itt még kisebb-nagyobb kertje is van a legtöbb háznak. Maga a tó mindig is itt volt, és amikor annak idején a város errefelé is terjeszkedni kezdett, a város vezetői, és azok akik itt kezdtek el építkezni, úgy döntöttek, hogy meghagyják ezt az apró kis természetet a ködzsungelben.

A mérete megközelítőleg háromszorosa magának a Lugasnak, és közvetlenül mellett található. Az épülethez tartozik egy közepes méretű kert is, de ami még nyitottabbá teszi a környékét az az, hogy keleti és déli irányban egy-egy nagy üres telek áll, míg nyugati irányban a tó fekszik.

Régen Radev Szíve csak egy lakóépület volt, de a gorvikiak felismerték a hely szép fekvéséből származó előnyöket, ezért vették meg ezt a területet, és ezért nyitottak itt egy ivót.

A személyzet/család:

A kocsmáros/tulajdonos: Farg

A fia (17 éves): Ravenol gon Farg (vagy csak „Gon” = a „Kölyök”)

A lányai 23 éves Elara), 15 éves Fira)

A biztonságra felügyelő férfi:

Raquo ab Mefgranovik

Kisegítőlányok

Farg

44 éves, fiatalon ereje teljében lévő, mára már kissé megereszkedett férfi, erőteljesen gorviki külsővel. A haja őszül, copfba fogja. Szinte szótlannak látszik az egyszerű vendég szemében, mivel nagyon-nagyon ritkán beszél. Ellenben az arra érdemesszel szívesen elbeszélget. Ekkor sem hallani a hangját, mivel nagyon csendesén beszél, és csak annak, akivel társalog. Ilyenkor érdekes történeteket lehet hallani tőle

mindenről (akár még őróla és a múltjáról is). Nagy ritkán segít is az ilyen számára szimpatikus embernek, ha az illető megkéri rá. Sosem ellenszolgáltatásért, pusztán barátságból. És még ennél is ritkábban fordul elő, hogy ő kér szívességet egy vendégtől. Ilyenkor olyanhoz szokott fordulni, akit már régóta ismer (nevezzük barátunk).

Ravenol gon Farg

Kiköpött apja. 17 éves, jóvágású koraérett, de ugyanakkor nyughatatlan, pörgős srác, aki vélhetően apja nyomdokába fog majd lépni. Ő szokott rohangálni különböző szállítási, beszerzési, és egyéb ügyes-bajos dolgokban. Ő szívesen beszélget a törzsvendégekkel és azokkal – de csak azokkal – akiket ismer.

Elara

23 éves. Nagyon szép, de már férjezett. A gorviki kolónia egyik szépreményű férfiúja vette el. Az illető a Nemesi Gárda tisztje. Elara felszolgáló. Nem kéne a Lugasban dolgoznia, hiszen a férje eltartaná, de ő szereti ezt csinálni. A vendégekkel nagyon kedves, de tartja a megfelelő távolságot.

Fira: Még csak 15 éves, de már most kész nő, és még a nővérénél is szebb. Még csak két éve engedi dolgozni az apja, ezért Fira még nagyon élvezi a nyüzsgést. Ő abszolút közvetlen mindenkivel. Szívesen (gyakran magától) csatlakozik asztaltársaságokhoz, és beszélget mindenkivel, mindenről. Gyakran feledkezik meg a munkájáról, ilyenkor az apja szúró tekintete parancsolja vissza a felszolgáláshoz. Kicsit szeleburdinak, vagánynak tűnhet, de amúgy romantikus alkat, aki már keresi magának az Igazít.

Raquo ab Mefgranovik

28 éves, szikár termetű férfi, rebesgetik róla, hogy fejeadás, aki a nap nagy részében megtalálható az épületben. Leggyakrabban a belső helyiség sarkában számára odahelyezett kis asztalnál ül és figyel. Ő a kidobó (munkamódszeréről ld. később). Másik feladata Elara, de legfőképp Fira szemmel tartása (Farg személyes kérésére). Csendes ember, akárcsak Farg. Mindig egyedül ül, esetleg Farggal vagy annak családtagjaival beszélget.

Felszolgálólányok

Csak besegítő. Általában ketten vannak. Olyankor dolgoznak, amikor Farg, vagy a két lánya nem ér rá. Ők is gorvikiak, és szintén csinosak.

Farg apja egy megközelítőleg harmincfős gorviki kolóniával érkezett a városba harminchét évvel ezelőtt. Sose mondták senkinek, hogy honnan jöttek. Amikor ideérkeztek már tudtak néhányan pyarroniul beszélni (igaz még nem tisztán), és a pyar isteneket tisztelték. A hozzáértők úgy vélik, Gorvikból jöhettek (talán menekültek), és évek alatt, több államot érintve érkezhettek ide. Vélhetően nem ez volt az uticéljuk, talán azért sodródtak ennyire messze régi hazájuktól, mert a keletibb államokban nem nézték őket jó szemmel. Ami azonban biztos, ideérkeztek és itt is maradtak. A város ha nem is szívesen fogadta őket, de nem is ellenezte letelepedésüket. A gorvikiak birtokokat és házakat vettek a város újabb, keleti tömbjének északkeleti részében. A kolónia egy kupacban telepedett le, a Lugas tömbjétől keletre. Továbbra is összetartottak, úgy éltek, mint egy klán. A keresett pénzt is a közösbe adták, majd újraelosztották.

Tizenkét év múlva vették meg a Radev Szívének épületét (ők adták neki ezt a nevet utalva a célukra, hogy ez legyen a város központja), amely akkoriban csak egy lakóépület volt, majd kocsmát nyitottak benne. (Sokan úgy gondolják, hogy Farg apja odahaza, Gorvikban is kocsmáros lehetett.) Amikor a hely kezdett befutni a helyiek körében (egyelőre a szegényebbek jártak ide), megjelent a helyi tolvajklán is, és védelmi pénz fizetésére kötelezte Farg apját. Mivel a gorvikiak ekkor még elég újak voltak, és a helyi tolvajok pedig erősek, úgy döntöttek egyenlőre fizetnek (véltetően otthon is így tettek anno). Farg apja körülbelül tíz év múlva meghalt, és a fia Farg vette át a Radev szívének vezetését. Néhány év múlva a hely közönsége kezdett átalakulni (ld. lejjebb), és Farg ekkor jó üzleti érzéssel úgy döntött, hogy átalakítja a kocsmát az új vendégek igényei szerint. Ekkor építette a teraszt az épület köré, és ekkor futatta be azt az épület mögötti szőlőt felhasználva szőlővel,

ezáltal még hangulatosabbá téve a helyet. Ekkortájt kezdték az idelátogatók „Szőlőlugasnak”, majd később egyszerűen csak „Lugasnak” hívni a helyet.

Ekkoriban a kolóniának is egyre jobban ment. Már az elején beilleszkedtek, és mivel alapvetően mindannyian jó útra tértek (legalábbis ezt szokták mondani egy gorkiviról, ha nem az alvilágban dolgozik), ezért mindegyikük tisztességes polgári szakmát választott. Némelyikük kézműves lett, sokan mások kereskedők, és voltak akik a régi foglalkozásukból éltek: a kardforgatásból (zsoldos, katona stb.). Az asszonyok között, volt aki mosogatásból élt, volt aki felszolgáló lett (amikor megnyitották a Radev Szívét, akkor ott is). Persze nem tagadhatták meg teljesen a származásukat. Ezeket a munkákat úgy végezték, hogy abból azért minél több hasznuk legyen (sokan erre a tisztességtelen szót használnák), de még így is szelídebbek voltak a helyi tolvajoknál és aljas kereskedőknél.

Lassan kezdtek jól élni. Szaporodtak, és a gyermekeiket továbbra is a legkülönb harcosoknak nevelték a hagyományoknak megfelelően (ahogy őket is nevelték odahaza). Továbbra is egy tömbben laktak (igaz elég szűkösen) és megmaradtak klánnak, amely még mindig szoros köteléket jelentett köztük. A helyiek pedig tisztelni kezdték őket azért, ahogy beilleszkedtek és amiért ilyen keményen dolgoznak. És persze félni is kezdtek tőlük, mivel mindegyikük (még a gyerekek is) remek fegyverforgatók voltak, és egyre többen lettek.

Amikor kezdett jól menni a Radev Szíve, és a helyi tolvajklán is egyre több pénzt kért, úgy döntöttek lépniük kell. Mivel a Lugas volt a legjelentősebb bevételi forrásuk, így annak érdekében cselekedtek. Az ekkor eltelt húsz év alatt többen lettek, így amúgy is további lakhelyekre volt szükségük. Ezért egy részük nyugatra költözött. Megvették a tó jobb partján található néhány háztömböt. (A vásárlási módszereikről nem sok jót hallani. Ami tény: sikerült nekik.)

Mivel ekkor Farg úgy döntött, hogy legyen még egyedibb a hely, legyen egy kis természetes rét a városban, segítve ezáltal a vendégek nyugalalmát és nyitottságát a természet felé, ezért valahol bontani kellett. A Lugas feletti északi telken egy viszonylag nagy és jó állapotú emeletes épület állt, amelyet megtartottak, és ma is laknak benne (Farg és családja). A keleti birtokon egy roskadozó, régi kis viskó volt, amelyet leromboltak. A déli birtokon egy közepes házikó állt, amelynek csak az volt a baja, hogy közvetlenül a Lugas épülete előtt húzódó utca túloldalán állt, és a maga kétemeletes voltával csak úgy tornyosult a mai ivó felett. Elbontották ezt is. Az utcát pedig befűvesítették, és megszüntették (amúgy is csak a tóig húzódott). Így ma egy három telken álló közepes, egyszintű épületről van csak szó, amelynek előnye a nyitottság, a friss levegő, és a nyugalom.

Körbevették lakóhelyeikkel a Lugast, ezáltal szemmel tarthatták azt, és fel tudtak lépni a tolvajklán ellen. A pénzbeszedőknek gyorsan a tudtára adták, hogy átvették az uralmat a környékükön. Ezt persze néhány összezsapásban kellett bizonyítaniuk, de mivel már megerősödtek közben, a helyi tolvajok vonyítva futottak el előlük. A tolvajok még azzal is próbálkoztak, hogy felgyújtják a Lugast, de immáron a körben élő gorkiviek ezt már meg tudták aladályozni.

Azóta biztonságban van a Lugas. A helyi tolvajokat kitiltották onnan és a környékről is (a próbálkozó klánok embereit pedig kiszűrik.) És mivel a gorkiviek Radevben igencsak meghúzzák magukat – látszólag (azért ott vannak és felügyelnek érdekeltségeikre), a vendégköre is biztonságban érzi magát benne. A városi őrséggel is megegyezett Farg, hogy fokozottan figyelik a környéket, de magát a Lugast békén hagyják.

Attól már senki nem tart, hogy a hely gorkiviek kezében van. Sőt lassan bízni kezdtek bennük, mivel látták, hogy Farg és családja sem adja tovább az itt hallott információkat, még a „családjának” sem. (Ezt a „család” így is gondolta el anno, ezáltal is biztosítva a hely népszerűségét.)

A kezdetekben elsősorban a helyiek, a város ezen részén lakók jártak ide. Akkoriban Farg apja a helyi tolvajklánnak fizetett védelmi pénzt, ahogyan minden más vendéglátós a környéken és a városban. Már akkor is kellemes hely volt, de csak a tó látványa miatt volt különlegesebb a többi hasonló ivónál. Sőt, ekkoriban inkább csak egy kocsmá volt,

amely, hogy idecsalogassa a vendégeket a gazdagabb kerületekből, még olcsóbb is volt az átlaghoz képest. Az évtizedek folyamán azonban egyre több kalandozó, átutazó, érdekes figura és helybéli keménylegény (nem feltétlenül izomban értve) kezdett ideszokni, vélhetően azért mert távol esik a város központjától, kevesebb a hallgatózó fül, nincsen akkora zsivaly, de a hely szépsége is bizonyára közrejátszhatott ebben. Viszont ennek az új vendégkörnek köszönhetően megemelkedtek az árak, és az újak (és tehetősebbek) kezdték kinézni az egyszerűbb iszákosokat, akik e két ok miatt kezdtek is elmaradozni. Így lassan kialakult és egyre inkább állandósult, hogy ide csak azok jönnek, akik felette állnak az egyszerű polgári vagy paraszti rétegnek. A hely is csendesedett a részegeskedők elmaradtával, és mára már egy inkább amolyan elmélkedő csendes hely lett (kivéve persze ha dalolnak a bárdok).

Amióta Farg családja kiterjesztette birtokát, még inkább exkluzív hely lett Radev szíve. Manapság tényleg csak az jár ide, (ahogy a lépcső fölé is van vésvé a bejáratnál) „Aki akar valamit az Élettől”. Mivel már nincsen a helyi tolvajklánnak érdekeltsége Fargéknál, ezért teljesen biztonságos a hely (legálábbis a tolvajoktól), nincsenek „fülek”. Itt mindent meg lehet beszélni, mivel semmi sem szívárog ki (hacsak nem vagy olyan hangos, hogy a szomszéd asztalnál is meghallják).

A hely további specialitását jelenti, hogy minőségi italokat és ételeket szolgálnak fel, a vendégkörhöz igazított áron (nem olcsó). Az italokat a kereskedőnek állt gorkivikiak szerzik be. Az ételeket pedig saját, otthonról hozott receptek alapján készítik. Ismertetőjük a sok tézta, és az erős fűszerek.

Nemcsak bent és a teraszon lehet inni és enni, hanem nyaranta a tópartra is levisznek egy-két asztalt, sőt, aki akar, a hatalmas kertben is sétálthat, ücsöröghet, iszogathat.

A Lugas hangulatáért válogatott bárdok felelősek. Ezek a bárdok nem alkalmazottak, tehát nem is pénzért dalolnak. Ők utazók, kalandozók, akik itt tartózkodásuk ideje alatt dalolnak maguk és a többi vendég örömére (persze cserébe Farg néha meghívja őket erre-arra). Nincsen külön emelvényük. Mindig az asztalnál ülve, esetleg a kertben zenélnek, amit a hely szellemében, tehát nem túl hangosan tesznek. Ha híresebb énekmondó jön, sokszor köréje gyűlik az egész vendégsereg. Van, hogy egy-egy szimpatikus vendég asztalához

ülnek le zenélni – ez nagy megtiszteltetés az illetőnek. Dél legnagyobb bárdjai közül sok megfordult már itt, de jártak már itt a messzi Északról is.

A kalandozók is jönnek mindenhonnan. Van aki csak ezért látogat Radevbe, hogy a híres „Lugasban” ihasson-ehessen. Itt megtalálja a legfőbb dolgot, a kényelmes nyugalmat. (Ez nem ágyban értendő, mivel a Lugasnak nincsenek kiadó szobái!)

Mára tényleg elit helyé vált Radev Szíve. A híres kalandozókon, utazókon, zenészeken kívül csak az járhat ide, akin vagy látszik, hogy egyszer ő is híres lesz, vagy valami oknál fogva különleges abban, amit csinál. Ez igaz a helybeliekre is. A városiak közül is csak az járhat ide, akinek főszerepe van a városban – lehet az katona, kereskedő, párbajhős, tolvaj (csak klántól független), varázsló stb. Mindükben egy közös van: kiemelkedtek, „akarnak valamit az Élettől”. Ezek alól egy kivétel van, ha valaki egy ilyen „kiemelkedett” vendégként jön ide. Szokás azonban, hogy háromnál több vendéget senki nem hoz magával (persze ezek a vendégek sem lehetnek ágrólszakadtak és hangoskodók). Annak elkerülése végett, hogy az ezeknek a kritériumoknak nem megfelelő egyéneket ne kelljen kidobni, Farg meghonosított egy szokást. Mivel a vendégekből élnek, ezért Farg úgy döntött, hogy mindenki – akár városi, akár nem – egyszer ihat-ehet itt, amennyit akar (persze nem ingyen, és szintén ne legyen ágrólszakadt). Ha azonban nem megfelelő a helyhez, és másodsorra is ellátogat ide, akkor Farg és családja kedvesen, de bor helyett vizet tölt a kancsójába. Ezzel két dolgot ér el. Az illető rájön és tudomásul veszi, hogy nem szívesen látják, de ugyanakkor a tekintélye és becsülete is megmarad, mivel a többi vendég csak annyit lát, hogy rendelt, iszik (ha szereti a vizet), majd távozik – és többet nem jön. Ha mégis, arra az esetre ott van Raquo ab Mefgranovik. Farg udvariasan szól a vendégnek, hogy valaki beszélni szeretne vele, majd bevezeti a hátsó kis asztalkához, ahol Raquo elbeszélget vele. Ha megérti, akkor ezek után udvariasan, feltűnés nélkül távozik, ha nem, akkor – és csak akkor – Raquo felemelkedik az asztaltól és csendesen

kitessékeli az illetőt. Ha egynémely rendes vendég tesz rossz fát a tűzre (amire nagyon-nagyon ritkán van példa), akkor is így járnak el.

Még egy érdekessége van a helynek. Van benn a falon három hatalmas asztallap, amelyeken különböző emberek vésett aláírása látható. Ezek a lapok valaha mind egy asztal teteje voltak különböző időben, amely asztal kedvence volt az ide betérő hírességeknek. A legenda úgy tartja, hogy egyszer régen egy mára ismeretlen fickó belevészte a nevét az asztal lapjába, és a később utána odaülők közül is egyre többen tették ezt. Végül olyannyira sokan tették ezt, hogy nemsokára be is telt. Nosza, Farg felrakta a falra, és egy új lapot rakott a helyére. Ezzel is ugyanaz történt rövid időn belül. Később már a hírességek is jópofa dolognak tartották – talán még megtiszteltetésnek is, ezért ők is egyre gyakrabban karcoltak bele. Amikor a kisebb hírnevű fickó meglátta nagyobb hírnevű bajtársának nevét rajta, még inkább megtiszteltetésnek vette, hogy ő is odaírhatja a saját nevét – tehát odaírta. Híre ment a dolognak, és egyre többen akarták belevésni a nevüket. Lassan már mindegyik asztalt kezdték szétvésni.

A harmadik teleírt lap után Farg úgy döntött, hogy megállítja az örületet. Megtiltotta, hogy bárki belevéshessen az

asztalokba (ez bele is van írva minden asztal lapjába). Az őasztalba szabad, de csak annak, akit erre Farg megkér. Manapság az idelátogatóknak az lett a legnagyobb megtiszteltetés, ha az öregedő gorgviki megkéri őket, hogy körmöljék oda a nevüket. Ez viszont mára már tényleg ritkaságszámba megy. Nem kis dolgot kell tennie annak, aki ott akarja látni a nevét az asztalban. A többi asztal így megmenekült. Azokba körbe két mondatot vésetett díszesen bele Farg. „Ne véss az asztalba!” és „Aki akar valamit az Élettől!”.

Sokszor megkérdezték Fargot, hogy miért nem bővíti fogadóvá a helyet, de ő mindig azt mondta: „Ez így van jól, majd talán a fiam.”

2003.01.06.

Szerző: Morsat

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent az Atlantisz oldalon is.